

[Statsministeren]

Her må man også fremhæve, at Kommissionen heller ikke havde haft så lang tid til at vurdere dette, og de fortsatte deres vurderinger, og de bad om yderligere oplysninger, og dem gav vi. Regeringen svarede udførligt på Kommissionens spørgsmål siden hen, og Kommissionens embedsmænd har stillet mange spørgsmål til danske embedsmænd om det ene og det andet og det tredje. Men jeg mener, det er nok så afgørende, at Kommissionen først vender tilbage til regeringen med en virkelig færdig vurdering i åbningsskrivelsen den 22. maj 1989. Der går altså – som også flere har fremhævet under debatten her i dag – ca. 15 måneder, inden Kommissionen reagerer, efter at de fyldestgørende danske oplysninger er givet til Kommissionen. Det beklager jeg på ingen måde, jeg nævner det blot som en kendsgerning med hensyn til tidsforløbet.

Kommissionen – sådan må jeg vurdere det – har ligesom den danske regering været meget i tvivl om, hvordan disse ting burde vurderes.

Kommissionen svarede i øvrigt også i denne periode et par gange på spørgsmål i Europa-Parlamentet. Ét svar blev afgivet af Lord Cockfield i september 1988, hvori han siger, at sagen er ved at blive undersøgt på grundlag af de oplysninger, Kommissionen har modtaget fra den danske regering. Det siger han altså så sent som i september 1988. Det andet svar er også fra september 1988 af samme kommissær, og deri siges: »Da den danske afgift gælder for såvel indenlandske varer som eksportvarer, er den således principielt ikke diskriminatorisk.« Det var jo en rar og tydelig besked at få afgivet her i Europa-Parlamentet, og han siger i fortsættelsen, at Kommissionen for øjeblikket er ved at undersøge spørgsmålet om foreneligheden med momsreglerne.

Derfor synes jeg også, det var rigtigt, at regeringen ikke fik den tanke, da vi modtog åbningsskrivelsen, at nu skulle vi bede Folketinget hjælpe med at omlægge ambien til en ekstramoms. Det ville have været alt for præmatert.

Det sker jo, som jeg også nævnte i min indledning i formiddags, ofte, at Kommissionen indleder en sag, men senere stopper den, når den får yderligere oplysninger fra medlemsstaten eller af andre grunde, og – som jeg også har været inde på i formiddags – det forhold, at Kommissionen mener, at en lovgivning måtte

være i strid med EF-reglerne, betyder jo ikke nødvendigvis, at EF-Domstolen vil nå til det samme resultat.

Vi følte ikke, da vi fik åbningsskrivelsen, at der, sådan som vor praksis er herhjemme, var et behov for at orientere Folketingets Markedsudvalg. Det skete på et lidt senere tidspunkt, nemlig i december 1989, og jeg tror, de fleste vil huske, at man på den tid diskuterede i EF-Rådet, om der burde fastsættes rammer for medlemsstaternes momsats. Det kneb dengang med at etablere enighed derom, og så aftalte man under det franske formandskab, at man i det mindste indtil videre skulle etablere en standstill-aftale, altså en aftale om, at man ikke vil sætte satserne op. Det var vist ganske fornuftigt, og det blev faktisk vedtaget i Rådet, men med én ganske interessant undtagelse for Danmarks vedkommende, nemlig at moms i Danmark ville kunne sættes op, hvis det skete – og nu kommer det interessante – som en omlægning af ambien til moms. En orientering herom gav regeringen da helt naturligt i Markedsudvalget herhjemme i december 1989, og det skete netop med den begrundelse, at man jo kunne forestille sig, at det ikke gik så godt med retssagen, som vi troede, og som vi ønskede os, og så havde vi altså reserveret os den reserveløsning, at vi – med fuld accept fra EF-siden kunne erstatte ambien med en momsforhøjelse, hvilket så også til sidst skete.

Jeg nævner disse forhold, fordi sagen jo er endt på en måde, der er utilfredsstillende – det var trist, at vi tabte – og, som jeg også sagde i formiddags, regeringen har givet ikke haft en særlig heldig hånd med juraen i denne sag.

Til sidst vil jeg gerne gøre opmærksom på, at man ikke må tro, det er således, at Danmark og den danske regering hører til de alvorlige syndere, hvad angår traktatkrænkelsessager. De oplysninger, som er til rådighed om Domstolens virksomhed, viser, at Danmark bestemt kan være sin rolle bekendt, f.eks. blev der i året 1989 udtaget én og kun én stævning mod den danske regering. Et andet medlemsland blandt de nordlige – ingen nævnt, ingen glemt – var ude for 10 stævninger. Et andet medlemsland blandt de sydlige – ingen nævnt, ingen glemt – blev stævnet 35 gange. For 1990 tegner sig nogenlunde det samme billede: 3 sager rejst mod Danmark, hvor rekorden det år for et andet land var 24 sager.